

Ljubljanski
Leposloven in znanstven list.

Štev. 12.

V Ljubljani, dné 1. grudna 1892.

Leto XII.

Bolni car.

Bolán leží premagan car:
Brezmejna žalost ga obhaja,
In v senci nevkročen vihár
Od zôre mu do zôre vstaja.

Užaljen ob rokó oprt
Zrè v jasno jutro pomladáne,
In duh, od toge mu potrt,
Zataplja se v čarobné sanje:

Radostno stopa sredi vrst
Ponosni car junakov svojih:
Ti so vladarstvu stéber čvrst,
Obramba dômu v ljutih bojih.

In s spevi njega zvesti rod
Na dôma prostih tleh pozdravlja:
»Dobrotni živi nam gospod,
Ki spev razvneti ga preslavlja!«

K ljubeči ženi v svetli dvôr
Ljubezen carja kliče sveta,
Kjer čaka domačinov zhôr
In deca dragega očeta.

To slavnosten bil têbi dan,
Sipljôc obilo sreće náte,
Pač dražji dan in bolj krasán
Od bisera ti krone zláte . . .

Sovrág preplavil mu zemljô,
Uničil vojsko, moč in slavo,
Odvédel deco in ženó —
Za sabo pustil sled krvavo.

Premagan moral v ta je grad,
Kjer osamél sedaj umira,
Kjer mu razdvaja srce jad,
Čas slave v sanjah se odpira . . .

Zakliče bolni car potrt:
»Usmiljena mi roka twoja,
Bog večni, skoraj pošli smrt,
Da spasi mène nepokoja!«

Odmeva mu visoki strop . . .
Iz mislij vzdrami sluga carja:
»Osivel mož do tébe vstop
Želi, gospoda in vladarja!«

Dovoli car. — Mož sivolas
Dospè, prikloni se globoko,
Povzdigne svoj tresoči glas,
Ubere strune z vêlo roko:

»Pomlád okiti brstna svet,
Življenje vstaja, kamor dahne,
Svet z bujnim cvetjem je odet,
Doklér poslednji ne usahne.

»Zagrne pôkoj svet megleń,
Blesteče vesne čar izgine,
A zimski vzbujta cvet leden
O časih zlatih nam spomine . . .

»Kar storil dô mu mož krepák,
K življenju mu pomaga, k slávi,
A njega čin povzdiga vsak,
Doklér življenja ne ostavi.

»Kadár junaško mu srce
V pokoji grob hladán pokrije,
Zamrzlo móžu ni imé:
V pravljicah med potomci žije . . .«

Nasmehne se bridkostno car,
Poslednji vzdih se v svet izgublja —
Polega srčni se vihár,
In carju lice smrt poljublja . . .

Rástislav.

